

[ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΕΣ]

Πικνίκ

Του
Δημήτρη
Μητρόπουλου
mhtro@doinet.gr

ΟΠΩΣ ΕΛΕΓΕ κι ο Μελ Μπρουκς σε μια παλιότερη κωμική ταινία, «δεν είναι εύκολο να είσαι βασιλιάς». Βασιλιάς ο Ντέιβιντ Κάμερον δεν είναι. Ένας σαραντάρης πρωθυπουργός είναι. Ωστόσο δεν είναι εύκολο στις μέρες μας να είσαι πρωθυπουργός.

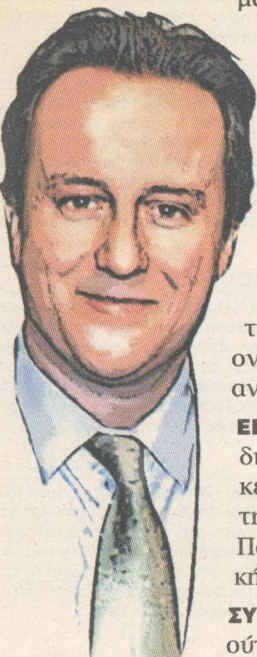
ΣΕ ΤΙ ΜΟΙΑΖΕΙ ο Κάμερον με τον Γιώργο Παπανδρέου; Σίγουρα, όχι στην ηλικία, αφού ο δικός μας είναι πενήντα. Ακόμη περισσότερο: ο Παπανδρέου δεν κάνει ποδήλατο για λόγους PR – ελληνιστί: δημοσίων σχέσεων – όπως ο Ντέιβιντ που κυκλοφορούσε δίτροχος στο Γουάιτχολ για να δείξει πως είναι «πράσινος», μπας και ξεχάσει ο κόσμος πως είναι Δεξιός. Ο Γιώργος είναι γνίσσιος σπόρτσμαν.

ΩΣΤΟΣΟ, ΑΣ σοβαρευτούμε. Ο Κάμερον παρέλαβε μια οικονομία όπου τα δημοσιονομικά είναι, τηρουμένων των αναλογιών μεγέθους, σε ίδια ακριβώς κατάσταση με την Ελλάδα. Οι διαφορές είναι τρεις. Διαφορά πρώτη: η Βρετανία, σε αντίθεση με εμάς, έχει δικό της και μόνο δικό της νόμισμα – που το κάνει ό,τι θέλει. Και το τυπώνει και το υποτιμά. Δεν είναι τυχαίο ότι ο δικός μας πληθωρισμός είναι πεντάρι και της Βρετανίας τριάρι. Διαφορά δεύτερη: η Βρετανία έχει διεθνές πρεστίτζ – και το σημαντικό πλεονέκτημα να αποτελεί το Λονδίνο χρηματο-οικονομικό κέντρο – κάτι που δεν ισχύει καθόλου με την Αθήνα. Διαφορά τρίτη: ο Κάμερον ούτε εξελέγη αυτοδύναμος, ούτε είναι κομματικά παντοδύναμος όπως ο Παπανδρέου. Αντιθέτως, ηγείται κυβέρνησης Συνασπισμού με τους Φιλελεύθερους του Νικ Κλεγκ, που είναι πιο φωτογενής και επιμένει στις κίτρινες γραβάτες.

ΜΕΧΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ – και ληφθέντος υπ' όψιν ότι χάσαμε ακόμη και από τη Νότιο Κορέα στο Μουντιάλ – το σκορ είναι 2-1 υπέρ του Κάμερον. Εκεί όμως έρχεται η ισοφάριση. Η υποθαλάσσια διαρροή στην πλατφόρμα της βρετανικής εταιρείας πετρελαίου BP στον κόλπο του Μεξικού δεν έχει εδώ και εβδομάδες σταματήσει. Η οικολογική ζημιά είναι τεράστια και φθάνει σιγά σιγά ως τη Φλόριδα. Ο Μπαράκ Ομπάμα μπορεί να είναι κουλ και ήπιος. Αλλά ξέρει πως δεν γίνεσαι πολιτικός, όταν δεν ξέρεις να είσαι λαϊκιστής όταν πρέπει. Τα 'χει βάλει λοιπόν δημοσίως με την BP – σε στυλ «δεν ξέρω τίνος τον κώ*ο να κλωτσήσω» – κάτι που, στη μέση Αμερική, μετατρέπεται σιγά σιγά σε πρόβλημα της Βρετανίας. Με άλλα λόγια, υπάρχουν τα «Greek statistics» – δηλαδή η απαξιωτική έκφραση «ελληνικές στατιστικές» που σημαίνει επί της ουσίας «δημοσιονομικά κουραφέξαλα». Υπάρχουν όμως και οι αντι-οικολογικές βρετανικές πολυεθνικές.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΟ «2-2» λοιπόν. Εμείς απειλούμε τη διεθνή οικονομία. Και οι Βρετανοί τις αμερικανικές ακτές. Ο Κάμερον μίλησε με τον Ομπάμα στο τηλέφωνο κι ετοιμάζει βαλίτσες για τις ΗΠΑ. Ο Παπανδρέου έχει την πιο δύσκολη πρωθυπουργική θητεία των τελευταίων τριάντα χρόνων και βάλει.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η πολιτική δεν είναι πια περίπατος, ούτε πικνίκ στο πάρκο, στην Αθήνα ή το Λονδίνο.

[ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ]

Κλέφτες κι αστυνόμοι

Του
Ι. Κ.
Πρετεντέρη
jpreteneteris@doinet.gr

ΩΡΑΙΑ, ΝΑ πιάσουμε τον Μαντέλη. Ωραία, να πιάσουμε και τον Ακμ. Ωραία, να καταγγείλουμε όλους όσους πλούτισαν αδικαιολόγητα ή χρηματίστηκαν ή πήραν εταιρικά δώρα ή δεν πλήρωσαν τις τοστιέρες τους. Ωραία, να βρούμε «πού πήγαν τα λεφτά» – αφού πρώτα ξεκαθαρίσουμε για ποια λεφτά μιλάμε.

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα.

ΟΤΙ ΣΤΗ δημοκρατία και στο κράτος δικαίου που φιλοδοξούμε να αποτελούμε είναι άλλο πράγμα η απόδοση δικαιοσύνης και άλλο ο προπυλακισμός. Άλλο η διερεύνηση των ευθυνών κι άλλο η ανθρωποφαγία. Άλλο η αναζήτηση των υπαιτιών και άλλο το πογκρόμ.

ΔΙΟΤΙ ΠΟΛΥ φοβούμαι ότι τα πράγματα αρχίζουν να ξεφεύγουν από τον έλεγχο της λογικής.

ΟΤΑΝ, ΑΣ πούμε, διαβάζω ότι το δικαστικό συμβούλιο απαγόρευσε στον Μαντέλη την έξοδο από τη χώρα για λόγους «δημοσίου συμφέροντος», ανατριχιάζω. Διότι μια δικαιοσύνη που αποδίδεται στο όνομα του «δημοσίου συμφέροντος» ή του «δημοσίου αισθήματος», οδηγεί τη χώρα μας κάπου ανάμεσα στον Αντρέι Βισίνσκι και τον Τσαρλς Λιντς.

ΔΕΝ ΤΡΕΦΩ την παραμικρή συμπάθεια και δεν έχω την παραμικρή επείκεια για τους πολιτικούς, τους επιχειρηματίες ή τους δημόσιους παράγοντες που ενεργοποίησαν αυτήν την κατακραυγή. Καλά να πάθουν, είναι η πρώτη μου αντίδραση.

ΑΡΚΕΙ, ΟΜΩΣ, η τιμωρία τους να μην τραυματίσει τον τόπο περισσότερο απ' όσο τον τραυμάτισαν οι συμπεριφορές τους.

ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑΤΙ; Επειδή δεν υπάρχει πιο επικίνδυνο πράγμα από το να ταΐζεις έναν απελπισμένο λαό, έναν λαό που περνάει δύσκολα και δεν βλέπει προοπτική, με εύκολους εχθρούς και αποδιοπομπαίους τράγους.

ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ Ένωση του 1920, για την εξαθλίωση «έφταιγαν οι κουλάκοι». Στη Γερμανία του 1930, για την κρίση «έφταιγαν οι Εβραίοι». Και μετά παρέλασαν οι σφαγείς τους...

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ νοοτροπίας «φυρερίσκοι» υποδεικνύουν σήμερα στον ελληνικό λαό τους φταίχτες. Τους εύκολους φταίχτες. Οχι επειδή κόπτονται για τη δικαιοσύνη. Αλλά επειδή κόπτονται για την πάρτη τους. Κι επειδή έχουν επενδύσει στην κατάρρευση των πάντων, τη δική τους προέλαση.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ, λοιπόν, για τη συντεταγμένη εκκαθάριση. Καμία αντίρρηση για την πιο αυστηρή εφαρμογή του νόμου. Οχι, όμως, στο πολιτικό σχέδιο που κρύβεται πίσω της. Και το οποίο υπηρετείται με πονηριά από συγκεκριμένα πολιτικά και επιχειρηματικά κέντρα.

ΔΙΟΤΙ, ΣΕ τελευταία ανάλυση, ακόμη κι αν δεν έχουμε σε ιδιαίτερη υπόληψη την πολιτική ηγεσία του τόπου, ακόμη κι αν διατηρούμε πολλές αμφιβολίες για τις ικανότητες, τις αρετές και τις προθέσεις της, μόνο μέσα από την ίδια τη δημοκρατία μπορούμε να αναζητήσουμε καλύτερους.

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΘΑ παίζουμε απλώς τους «κλέφτες κι αστυνόμους». Με έναν ολόκληρο λαό στον ρόλο των αστυνόμων!

“
Δεν υπάρχει πιο
επικίνδυνο πράγμα
από το να ταΐζεις
έναν απελπισμένο
λαό, έναν λαό
που περνάει
δύσκολα και δεν
βλέπει προοπτική,
με εύκολους
εχθρούς και
αποδιοπομπαίους
τράγους
”

ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΠΛΑ ΣΟΥ

και στη Ν. Αφρική.
Καλή επιτυχία στην Εθνική μας!

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Η Τράπεζα με τη δική σου έννο